Олександр ІРВАНЕЦЬ

МАЛЕНЬКА П'ЄСА ПРО ЗРАДУ ДЛЯ ОДНІЄЇ АКТРИСИ

О.Рдчк.

ДІЯ ПЕРША

Біла кімната, по діагоналі повернута до глядача, тобто замість т. зв. "невидимої стіни" невидимими виявляються 3 і 4 стіни. У двох реальних стінах – двері й вікно. Мінімум меблів: ліжко, стіл, стілець, шафка на одяг. Телефон на тумбочці. На столі – магнітофон.

У цій кімнатці живе ОНА – з наголосом на першому складі, дівчина років 23-х. Ось і вона сама – котиться у своєму інвалідному кріселку, до пояса вкрита пледом, у якійсь світленькій блузі. Робить це вона доволі вправно, рухи чіткі, без ознак жодної анемії, от тільки що – у кріселку. Воно ж, це кріселко, – ладне, зручне,компактне. Але краще б, звичайно, без нього.

ОНА якраз котиться від ліжка до столу. Зупиняється, спершу ніби хоче ввімкнути магнітофона, але передумує. Потім піднімає край скатертини, дивиться під неї, щось навіть торкає там рукою. Опускає обрус. Розвертається, від'їздить від столу, прямує до вікна. Під'їздить до нього трохи боком, лишаючись до нас у 34 фас, відчиняє вікно. Вриваються звуки вулиці: нерозбірлива людська мова, рух транспорту, ще якісь гуки.

ОНА (видивляючись когось за вікном): Тьотю Хоно!.. Тьотю Хоно-о-о! Добридень! Та ходіть же сюди, ближче. Всеодно вже всі пішли до роботи, скінчилася ваша торгівля ранкова. До обіду вже нікого не буде... Ну ще раз –доброго здоров'я, тьотю Хоночко-о! Ще лишилася у вас для мене заморочечка? Одна, маленька порційка... А підливка у вас яка до

неї? Жучинка? Павучинка? Тарганівочка? Ну давайте з павучинкою, скільки вона у вас коштує? П'ятнадцять? Ого!.. Ще ж минулого тижня була за дванадцять-тринадцять... Ну добре, давайте!.. (Відривається від вікна, стрімко під'їздить до столу, сягає під скатерку, туди, куди ото недавно зазирала, дістає якісь банкноти, відраховує потрібну кількість і, затиснувши їх у долоні, котиться до вікна. Подавши гроші у вікно, отримує звідти порцію заморочки з павучинкою, яку потроху, смакуючи, починає їсти.) Сма-ачно!.. Тільки порції тепер якісь маленькі стали. Ще у школі, пам'ятаю, як купиш, було, то і всіх подруг пригостиш, і сама не доїсиш іще, викинеш на денці... А може то так здається... В дитинстві все великим здавалося... Може... А взагалі, що нового, тьотю Хоно? Ну, як це –нічого?.. Мусять же бути у вас хоч якісь та новини. У мене? От у мене і справді нічого, що тут може статися, в цих чотирьох стінах... Пенсію оце сьогодні принесли, темно-сіру, персональну, то оце я за неї бенкетую. Так, персональна. Не так вже й багато... Ой, все ви знати хочете. Вісімсот п'ятдесят чистими, без податку. Хіба це гроші у наш час? Ні, я ще маю стипендію від світло-сірих, я ж в університеті буцімто вчуся ще. (Гірко всміхається). – Та смішно сказати – аж чотириста... Ну, так-сяк перебиваюся. (Смакує заморочку, відкусюючи її маленькими шматочками.) – М-м-м-м... Та ні, чому нудно? Не нудно. Та те, що й зараз поробляю –сиджу біля вікна та на Чорну площу дивлюся. Ну, так, на Сіру тобто, тільки ж так ніхто не каже, всеодно всі кажуть – Чорна, скільки то часу вже пройшло, як її перейменували, з півроку? Так зразу людей не переучиш... А пам'ятаєте, тьотю Хоно, ті часи, ну певно що пам'ятаєте, у вас більшість життя у ті часи проходила... Це я ще мала була, і то... Одного разу у нас у школі хлопець один, як усі співали "Ми йдемо у чорні далі!", узяв та й заспівав "у сірі далі". Ой, що йому за те було-о! І з чорненят його виключили, і в спецшколу запроторили, і з батьками розібралися. Отакий ідіотизм... Ні, ну зараз це все ніби минулось потроху. Але ще як роки два-три тому перші мітинги проти влади чорних проходили, пам'ятаєте? Як на тих мітингах перші сірі прапори з'явилися – що то було! Це вже зараз всі неначе звикли і до сірих, і до мітингів. Тут, на площі, вони майже щодня. І чорні часом збираються, але їх мало, самі закоренілі. А переважно темно-сірі. А вчора був мітинг-протест есесему – світло-сірої молоді. Той хлопець, що

я шено про нього розказала, мій однокласник колишній, зараз один з їхніх провідників. Я у вікно дивилася, крикнути навіть хотіла, але хіба докричишся через те ревисько...

Ні , ви щось не так думаєте. Ні, з ним у мене нічого не було, я його так і не бачила майже після того, як його перевели у спецшколу. А,ні, то другий мене проводжав, інший... Так-так, чорнявий такий, високий. Але то зовсім інший, тьоть Хоно, теж мій однокласник і по університету потім однокурсник. Так, і він теж зараз у світло-сірій молоді, правильно. І значок носить, і сорочку світло-сіру. Ач, як ви все запам'ятали... Ні, чому покинув? Ми й тепер зустрічаємося. Він сюди, до мене заходить... Заходив... Зараз оце пару тижнів, правда, вже не був, але дзвонив по телефону,пояснив, що має там, у тому своєму есесемі, справ багато. А чого б то я мала йому не вірити? Який йому сенс мені брехати?.. Якби він захотів мене залишити, то так і сказав би. Що я,його втримаю? У нас із ним стосунки на засадах повної довіри. (Пауза. ОНА слухає співрозмовницю за вікном). – Ну й мало, що ви там бачили. Я навіть знаю, про кого ви говорите. Це Мона, Монка, теж однокурсниця наша, висока така, чорнява, і з очима великими, правда ж? Ну, оце вона і є... То що ж, він вже не може й з дівчиною по вулиці пройтися?.. Тим більше, що вони обоє – активісти своєї факультетської філії есесему... А ви одразу бозна-що й думаєте собі. Ні... А я от собі думаю – купити у вас ще одну порційку, маленьку, без підливки взагалі, за десяточку зробите спеціально для мене, тьотю Хоночко? Зараз, вже даю. (Котиться до столу, дістає з-під скатертини десятку, подає її у вікно, а звідтам отримує крихітну порцію заморочки). – О, дуже дякую, тьотю Хоночко. (Смакуючи, починає їсти.) – Так, ми ще зі школи знаємося. Між нами завжди якась вічна боротьба була, суперництво. Троє кращих учнів у класі – він, я і Монка. На чорну річницю завжди грамоти похвальні. На увесь наш випуск – три чорних атестати – йому, мені і Монці. Так, ну тоді ж усі були і в чорненятах, і в чорній молоді. Та ж нас ніхто і не питав, тьоть Хоно, хочемо ми вступаити, чи ні! Так гуртом і записували. Е, що ви мені про свою молодість будете згадувати, для вас то ще дійсно святими були всі ті чорні ідеали. А в нас хіба вже вірив у них хоч би хтось?.. Та певно, що ні! Єдине, задля чого прагнули здобути чорний

атестат – це вступ до університету. Ну, певно, що так. Всі випускники нашого року де? – на виробництві. Тільки ми троє і вчимося. (Згадавши про свій стан, затинається.) – Зараз вже двоє, щоправда... А він, тьоть Хоно, він з усіх нас – най-най-най... Наймудріший, найталановитіший і взагалі. Бо я то, даруйте, задницею брала, висиджуванням. Часом і до третьої, і до четвертої ночі сліпакуєш над тими підручниками, вранці йдеш на зайняття, як ватяна. У Монки там тато... ну, ви самі розумієте, де... (Робить багатозначний жест.) – А він – ще з перших класів, пам'ятаю, – на льту все схоплював! На будь-яке запитання міг завжди одразу відповісти. Всі контрольні лускав, як горішки... Ну, голова така у хлопця!.. І дуже чесним був завжди – ані списати у нього, ні підглянути – навіть і не думай. І не підкаже ніколи. Й зараз теж, у тому своєму есесемі – не останній же ж чоловік – голова факультетської філії – а ні на які відпочинкові симпозіуми, ні на які розважальні конференції молодіжні – все тільки законним шляхом обрані делегати. Отакий він...

Де, в тих?.. Та ні, тьоть Хоно, занадто він чесний для цього... Ну, вони ж скрізь були. В кожній школі сидів поряд з директорським кабінетом піддорадник, або й цілий дорадник. А в університеті ще недавно та-аке робилося... Ні, ну ви ж знаєте, вони зараз мовби-то прийняли присягу вірності. Вони ж не можуть її зламати, правда ж? А він? Та напевно, що ж викликали на співбесіди. А кого тоді не викликали? (Замислюється.) – Тьоть Хоно, тьотю Хоночко... Можна вас про дещо попросити?.. Ну, бачите, ви вже й самі здогадалися. То збігаєте? Ну, скільки... Я дам вам двісті, а ви всю решту, всю здачу залишите собі. Так, я знаю, теж подорожчало, але гадаю, за сто сімдесят-сто вісімдесят іще можна купити найдешевшого. Добре? Згода?.. Ну, тьоть Хоночко, що б я без вас робила?.. (Радісно і швидко їде до столу, виймає звідти, з-під скатерки пару крупніших банкнотів і передає їх у вікно.) – Ну, я тут на вас чекатиму, тьоть Хоно. Тільки ж ви швиденько давайте, не баріться... (Замовкає, проводжає поглядом когось там за вікном, якийсь час мовчки дивиться на площу.) – О, збираються. Знову мітинг. Ой, а як потемніли прапори у темно-сірих. Майже чорні... І у світло-сірих теж. Майже темно-сірі. Проти чого ж це вони сьогодні виступатимуть? Напевно, знову проти мольви. Вони проти

неї виступають, а її всеодно будують. Мольвісти, мольвознавці у всіх газетах їм торочать, що вибух Південної мольви – чиста випадковість, що мольви якщо й вибухають, то не частіше, як раз на сто тисяч років... А вони всеодно виступають... проти... Ну, і їх теж можна зрозуміти. Треба ж виступати... проти... ну хоч чогось проти... (Раптово втративши інтерес до видовища за вікном, под'їздить до столу, вмикає магнітофона, лише зараз він працює, як радіоприймач.)

ГОЛОС ДИКТОРА СПОВІЩАЄ: А зараз передаємо останні новини. Блок так званої "чорної меншості" верхньої палати Народної наради надіслав Президентові пакет вимог та пропозицій, які спрямовані на рішуче й безповоротнє оздоровлення економіки, подолання гіперметаінфляції та розбалансованості наказової і виконавчої дисципліни. Під заявою, яка закликає главу держави до рішучості та твердості у проведеннні жорсткої господарчо-економічної лінії, поставили свої підписи делегати Чорник і Чорненко, депутати Чорнієв і Чорняк, сенатори Чорний, Чорнецький, Чорнющий, Чорнильний, Чорневич і Чорнер.

ГОЛОС ДРУГОГО ДИКТОРА: Триває переселення мешканців південних районів Маратарської області до сусідніх Тарамарської та Раматарської областей. Трудящі Тарамарщини, наче рідних, приймають переселенців з ураженої вибухом Південної мольви території. Водночас триває збір коштів на відбудову ушкодженої вибухом секції дванадцятого термінала Південної мольви. На сьогоднішній день зібрано вже понад...

(ОНА вимикає транзистора, трохи посидівши в задумі, котить до вікна.)

ОНА: Ну, де ж вона?.. О, йде нарешті!.. Тьоть Хоно! Ой, а що таке? Давайте, давайте швиденько... (Нетерпляче тягне руку за вікно.) – Що? Оце тобі маєш... Та що ви кажете? Ну, так. Ну, так, звичайно, через мене, тут нічим крити... Тьоть Хоночко! Але я думаю, це просто якийсь бовдур вас налякав. І ніякий він не дорадник. Чого б це дорадникові там ошиватися, у нього що, справ важливіших немає? А по-друге, дорадник – якби то був справді дорадник, – він би до вас і не підходив, він би тільки

свиснув, і збіглося б з десяток виконавців, і миттю вони і вас підмели б, і продавця того також... А це вас по простоті вашій... То скільки, ви кажете, йому дали? П'ятдесят? Все, що залишалося? Ще й своїх доклали? (На мить замислюється.) – Ну, добре, тьоть Хоно, зараз я віддам вам ту п'ятдесятку. (Неохоче під'їздить до столу, з-під скатертини вибирає купюру і з нею знову їде до вікна.) – Ось, візьміть, тьоть Хоночко, і простіть мене, що на таку пригоду вас послала!.. А тепер давайте, ну, давайте ж швиденько! (Нетерпляче сягає рукою за вікно і нарешті отримує звідти якусь плящину з рідиною кольору чаю середньої міцності.) – Ой, дякую, тьоть Хоно, ще раз і дуже-дуже-дуже!.. Ну, ви ж приходьте сюди пополудні, може яка торгівля хоч надвечір буде. Та й мені трохи душу розрадите. Добре, тьоть Хоно? Ну, па-па...

ОНА притискає пляшку до грудей, сидить у кріселку, легенько поколисуючи її, наче дитину. Потім кладе її собі на коліна й притримує однією рукою. Другою причиняє вікно. Обережно під'їздить до тумбочки з телефоном. Відчиняє тумбочку, виймає звідти невеличку чарочку. Відкорковує пляшку. Наливає повну чарку і залпом випиває. Буквально слідом, майже без паузи шле другу чарку. Знеможено відкидається у кріселку, тримаючи чарку і пляшку, як найбільшу коштовність. Кілька хвилин сидить без руху. Врешті, стрепенувшись, ставить пляшку і чарку в тумбочку, зачиняє її. Виїздить на середину кімнати. Її рухи знову чіткі і впевнені. Наближається до столу, клацає на пуск магнітофона. Лунає народна пісня "Горіла сосна, палала". Рухаючись вже наче аж у ритмі пісні, підкочує кріселко до шафи, відчиняє її дверцята і з шафи дістає білий шлюбний вельон. Дивлячись на себе у дзеркало на внутрішній стороні дверцят шафи, накладає вельона собі на голову. Зачиняє шафу, від'їздить від неї на середину кімнати. І починає танцювати у своєму кріселку. Страшно танцює. Гарно танцює. Страшно гарно танцює.

КІНЕЦЬ ПЕРШОЇ ДІЇ

ДІЯ ДРУГА

Та сама кімната. Може, тільки мить тому ОНА ще танцювала у своєму кріселку. Та зараз пісня припинилася, і вона вимикає магнітофона. Трохи засапалась. Втирає рукою обличчя, знімає вельона і ховає його до шафи. Поправляє волосся. Замислюється. Але це її замислення легке, бо під кіром. Затим вона ще якусь хвилину без певної мети переміщається по кімнаті, врешті знову під'їздить до вікна, відчиняє його, визирає.

ОНА: О, тьоть Хоно, ви вже знову тут? Так швидко? Я що робила? Так, музику слухала. Що, аж сюди чутно було? Невже? Я й не думала, що то так голосно буде. Що? Та ні, як би це я танцювала?.. Я тільки в ліжку і в цьому своєму кріселку й живу. Так. Ні, не встаю, зовсім не встаю. Ну, певно що несолодко. А що поробиш. Ну, лікар сказав, що вже ніколи, що аж до самого... аж до самої... ну, назавжди, одним словом. Ну, отак... Ой, тьоть Хоно, ви мене про таке питаєте. Ну, як я вам розповім? Тяжко це мені. Це ж скільки вже?... (Замислюється, пригадує.) – Ну, більш, як півроку тому, бо чотири місяці, як мене зі шпиталю виписали, і два з половиною місяці я там, у тому шпиталі провалялася. Так, вже чимало часу... минуло...

Це тоді було, тьоть Хоно, як проходили найперші демонстрації проти мольви. Це одразу, як вона вибухла, буквально у наступні дні. Есесем тоді ще не був дозволений, але ми вже тоді всі собі сірі сорочки пошили... Гм... Ну, це зараз мені смішно, вже після всього. А тоді ми так серйозно це сприймали, ставилися, як до... Ну то й це... Я собі, пригадую, ще таку широку вшила, і не заправляла в брюки, чи у спідницю, так навипуск і носила... Ось... І була в нас маніфестація, просто в університеті, на подвір'ї. Есесемівці тоді вирішили всіх до неї залучити, – і симпатиків своїх, і несвідомих всяких... Ну а щоб якось на них подіяти, вплинути, – це він мені порадив, – я стала на брамі, ви ж знаєте ті ворота, що на університетському подвір'ї, високі такі, гарні, ковані, візерунчаті... Тож він попросив мене, і я, коли вже всі зібрались на подвір'ї... я ворота закрила... ну, тобто дві половинки стулила, а замка в нас же не було, замок же в сторожа, – то він мені дав поліційні наручники, і я ними, одним браслетом, і замкнула ворота. А другим –

себе до них прикувала... За руку. (ОНА часто зупиняється, видно їй нелегко дається ця розповідь.) – Ось... І йде цей мітинг, світло-сірі промови говорять... А хтось, ну, мабуть, з університету, може й ректор сам, – тож хтось поліцію викликав. Я тільки озирнутися встигла – з вулиці в'їздять два чорні бронеходи. І прямо на браму, не зупиняючись... Ну а брама – на мене, ясна річ... І вони мене... під брамою... ну, придавлену, ви розумієте? – і штовхали так мене через усе подвір'я, метрів, певно, з п'ятдесят... Ні, що ви, це мені потім розповіли ті, що там були. А я свідомість втратила, майже одразу, як на мене брама впала... Ну а отямилась лише за кілька тижнів, у шпиталі. І то не одразу... потроху до тями приходила... уривками. Ой, який то жах, тьоть Хоно, як усе тіло боліло... Бр-р-р... (Пересмикує плечима.) – Всіх тоді, звичайно, розігнали, а мене до шпиталю відвезли. Так... Лікарі казали – ще дивно, що взагалі живою залишилася... Та досить, тьотю Хоно, не можу я про це більше згадувати. Досить. (Похнюплено сидить у кріслі, звісивши голову на груди. Раптом дзвонить телефон на тумбочці.) – Даруйте, тьотю Хоно, хтось до мене телефонує. (Швиденько причиняє вікно, під'їздить до телефона.) – Алло! Я слухаю! Хто це? (Миттю змінює тон на сухий і холодний, навіть на обличчі міняється теж.) – А, це ти? І чого тобі? Ну, якщо є про що, то чому б і не поговорити... (Пауза.) – Так... Так... Ну, це ти так гадаєш... Ну. Угу... Умгу... Так. Все. Все! Досить! А тепер послухай ти мене! Чуєш!? Зараз я тобі хочу сказати! Слухай і не перебивай! Ти завжди від мене підживлялася, ти іще в школі присмокталася до мене! І звідтоді сидиш на мені, паразитуєш!.. Домашню списати, контрольну скатати, лабораторну здерти! Чи ти бодай на один іспит ішла без моїх шпаргалок? І не тільки у школі, не тільки в науці – у всьому! Коли на першому курсі ми їздили до лісу, і я маленький букетик жумжини приколола собі на куртку, ти одразу ж зробила й собі це саме. Іще й в університет наступного дня з ним прийшла! А всі дивуються, кайфують – ах, ця Мона, ах, ця Моночка, який смак, яка фантазія! А це мій смак, і це моя фантазія!.. Коли я почала палити, ти також не забарилася. І не якусь іншу марку, а теж "Фільборо"! А потім я, одного разу, ми сиділи у кав'ярні, утрьох, ти мусиш пам'ятати, – тож я одного разу діставала сигарету з пачки, а вона була остання, ще й надламана. І я відірвала фільтр і викинула. І палила її

так, без фільтру. А через хвилину ти дістала з сумочки пачку – і теж відщипнула фільтр і запалила сигарету. Що, скажеш – ні? А мені зробилося смішно – яка ти убога, як то ти нічого не можеш, не здатна придумати сама. Я пила мепс без цукру – і ти пила мепс без цукру. Я гризла трик – і ти гризла трик. Одного разу в розмові я випадково згадала, що сплю дома без подушки, не люблю підвищення під головою. І я певна, що з наступної ночі ти теж спала без подушки! Ти крала в мене все – мої фасони, мої смаки, мої вирази, мій стиль життя!

І зараз я скажу тобі найголовніше! Я скажу тобі, навіщо ти все це робила! Ти збиралася тим самим украсти у мене його! Але не думай, ніби це тобі вдалося!.. (Замовкає, схлипує, кладе слухавку на важіль. Безтямно сидить біля тумбочки. За кілька секунд телефон дзвонить знову.) – Ой, ну що ж це таке? (Знімає слухавку.) – Ну. Чого ти іще хочеш? Ну, кажи... (Слухає співрозмовницю в телефоні.) – Ти брешеш! Я тобі не вірю!!! (Майже на межі ридання.) – Ти брешеш, Монко, брешеш! Я не вірю тобі! Я не повірю, доки він сам не скаже мені цього!.. Сука ти, Монко!.. (Кидає слухавку. Зіщулившись у кріслі, затуляє обличчя руками і в такій позі сидить якийсь довший час – себто кілька хвилин. Знову дзвонить телефон. Бере слухавку ніби спросоння – мляво, неохоче.) – Слухаю. Так, це я. Так. Впізнала, чому ні?.. В мене? Все нормально. Все потроху-поволеньки... А ти як? Ага... Ну, зрозуміло... А ти оце до мене подзвонив — це ти сам надумався, чи Монка порадила?.. Якщо питаю, значить, хочу знати. Маю на це підстави. Телефонувала вона до мене. Ось недавно, кілька хвилин тому... Що казала? Різне казала... Ну, ти ж знаєш, як ми з нею... І сказала, між іншим, що тоді, коли... коли отой наш мітинг розганяли, коли мене ото... брамою придавило... сказала, чуєш? – що це ти тоді поліцію викликав!.. (Пауза.) – Так. Так, я тебе добре чую і уважно слухаю!.. Так, я знаю, що боротьба не буває без жертв і без крові! (Знову майже істеричним, ридаючим тоном.) – Так, жертви і пролита кров зміцнюють наші лави! Ваші лави, чуєш?! Ти довго думав, ти добре все зважив, перш ніж так ненав'язливо дав мені наручники і запропонував заблокувати ворота... Це мусила зробити саме я... Так, так, в боротьбі не буває без жертв... А чи знаєш ти, що коли мене привезли до шпиталю, то перш ніж почати збирати мене по шматочках,

по клаптиках, вони, лікарі, вийняли з мене... точніше, воно вже само вийшло з мене... те, що мало... називатися... моєю дитиною... Нашою дитиною, любий... Так... це все було недарма – і моя тодішня щоденна нудота, і широка сіра сорочка навипуск, яку я собі пошила. Ти ще смівся – навіщо такий балахон? Ти справді нічого не знав? Ти справді ні про що не здогадувався, чи ти лише так майстерно вдавав незнайка?.. Бо я вже зараз і не розберуся... Що? Навіщо? Навіщо – сюди, до мене? Що ти хочеш мені пояснити? Що ти можеш мені пояснити? Що? Ну...

Видно, що розмова урвалася з тамтого боку. Трохи потримавши слухавку перед обличчям, ОНА повільно кладе її на апарат. Сидить мовчки, зосереджено, спокійно, поклавши руки на коліна. Знову лунає телефонний дзвінок. Знімає слухавку швидко.

ОНА: Слухаю! Так! Так, це я, пане дорадник! Пане старший дорадник!.. Так. Так точно. Згідно ваших вказівок, пане старший дорадник! Все так. Очевидно, зараз буде у мене, пане старший дорадник. Так. Так точно! Слухаюсь, пане старший дорадник! Буде виконано, пане старший дорадник! Дякую, пане старший дорадник!

Точним, чітким рухом кладе трубку на телефон. Виїздить на середину кімнати. Відкидає пледа з колін. Там, під пледом на ній тільки трусики. Встає з крісла. Розминає ноги, бо ж, напевно, затекли. Підходить до шафи. Стягає блузку через голову. Кладе її до шафи, а натомість виймає темне плаття і колготи. Неспішно, акуратно одягає їх на себе. З якоїсь нижньої шухляди дістає туфлі на високих підборах. Якраз, коли вступає в них, у двері хтось дзвонить. Два короткі дзвінки.

ОНА: Хвилинку! Прошу зачекати!..

Причиняє двері шафи. Спокійно сідає у крісло, вмощується зручніше, затуляє ноги пледом. Всім кріслом, всім корпусом розвертається обличчям до дверей. У них знову дзвонять.

ОНА: Так! Відчинено! Прошу, заходьте!..

ЗАВІСА

Листопад 1992 р. Ірпінь-Рівне-Ірпінь.